

VSEJ DRUŽBI

Dragi prijatelji v Gospodu!

Univerzalne apostolske preference, ki jih razglašam s tem pismom, so sad izbire. Narejena je bila izbira med različnimi možnostmi, vse so bile dobre. Hoteli smo najti boljši način za sodelovanje v Gospodovem poslanstvu, takega, ki bolj odgovarja službi Cerkve v tem trenutku, da bi ga bolje uresničili s tem, kar smo in imamo, ko skušamo delati to, kar je večja Božja služba in splošno dobro.

Po šestnajstih mesecih, ki so bili potrebni za proces na različnih ravneh Družbe, sem predložil svetemu očetu štiri univerzalne apostolske preference:

- A. Pokazati pot k Bogu z Duhovnimi vajami in razločevanjem.
- B. Hoditi skupaj z ubogimi, izključenimi iz sveta, ranjenimi v lastnem dostojanstvu, v poslanstvu sprave in pravičnosti.
- C. Spremljati mlade pri ustvarjanju prihodnosti v upanju.
- D. Sodelovati pri skrbi za Skupni dom.

Papež Frančišek v svojem pismu potrditve z dne 6. februarja 2019 ugotavlja, da je bil »proces, ki mu je sledila Družba, da bi prišla do univerzalnih apostolskih preferenc resnično razločevanje«. Predlagane preference »so v soglasju z aktualnimi prioritetai Cerkve, ki jih izraža redno učiteljstvo papeža, sinod in škofovskih konferenc, posebej po Evangelii gaudium (Veselje evangelija).«

Papež poudari, da »je prva preferenca glavna, ker kot osnovni pogoj predpostavlja odnos jezuita z Gospodom, osebno in skupno življenje molitve in razločevanja«. In dodaja: »Brez te molitvene države ostalo ne deluje.«

I. Univerzalne apostolske preference 2019 – 2029

Zahvaljujoč univerzalnim apostolskim preferencam, ki jih je formuliral p. Peter-Hans Kolvenbach, in so nas usmerjale več kot petnajst let, so se začeli procesi, ki se morajo nadaljevati, kot je to usposobljena navzočnost v Afriki in na Kitajskem, odgovornost vse Družbe do medprovincijskih del v Rimu, ki so nam jih zaupali papeži, trdnost intelektualnega apostolata ter služenje beguncem in migrantom. Naslednjih deset let bodo preference, ki sledijo, v vseh naših apostolskih službah vodile utelešenje poslanstva sprave in pravičnosti, h kateremu smo bili skupaj z drugimi povabljeni.

A. Pokazati pot k Bogu z Duhovnimi vajami in razločevanjem

Doživljamo, da današnja sekularizirana družba globoko izziva Cerkev v njeni dolžnosti, da oznanja evangelij. Nujno je, da kot verniki presežemo tako sekularizem kot nostalgijo po kulturnih izrazih preteklosti. Želimo sodelovati s Cerkvijo v doživljanju posvete družbe kot znamenja časov, ki ponuja priložnost za prenovljeno navzočnost v srcu človeške zgodovine. V dozoreli sekularni družbi se odpira prostor kompleksnih razsežnosti človeške svobode, med katere spada tudi svoboda vere. V dozoreli sekularni družbi so dani pogoji za nastanek ugodne klime za osebne religiozne procese, ki so neodvisni od socialnega ali etičnega pritiska, znotraj katerih se je mogoče temeljito vprašati in svobodno izbrati hojo za Kristusom, pripadnost cerkveni skupnosti in stil krščanskega življenja v socialnih, ekonomskih, kulturnih in političnih okoljih.

Duhovne vaje sv. Ignacija Lojolskega so privilegirano sredstvo, da postane navzoč Gospod Jezus, njegovo življenje in delo, v različnosti socialnih kontekstov sodobnega sveta. Zato želimo globlje živeti Duhovne vaje, tako da nas ponesejo k osebnemu in skupnostnemu srečanju s Kristusom in nas preobrazijo.¹

Istočasno želimo dati Duhovne vaje v vseh možnih načinih, da odpremo mnogim, posebej mladim, priložnost, da se jih poslužijo, ko vstopijo in napredujejo v hoji za Kristusom. Živeti Duhovne vaje in duhovnost, ki iz njih izhaja, je naš prednostni način, pokazati pot k Bogu po zavzetosti z odrešenjskim poslanstvom Jezusa Kristusa v zgodovini.

Razen tega se zavzemamo za promocijo razločevanja kot trajne drže za tiste, ki izberejo hojo za Kristusom. Družba Jezusova se zavzema za prakticiranje in razširjanje duhovnega, osebnega in skupnega razločevanja, kot redni način sprejemanja odločitev, ki jih vodi Sveti Duh v našem življenju, v apostolskih delih in v cerkveni skupnosti. Je izbira, da bi vedno iskali in našli Božjo voljo, tako da se pustimo voditi Svetemu Duhu. Po skupnem razločevanju apostolskih preferenc smo izkusili prenavo našega načina ravnanja. Zato se zavzemamo, da redno uporabljamo duhovni pogovor in razločevanje pri implementaciji preferenc na vseh ravneh življenja in poslanstva Družbe.²

Z drugimi želimo podeliti najbolj temeljno odkritje našega življenja, to je, kako razločevanje in Duhovne vaje sv. Ignacija kažejo pot k Bogu. Ker je za nas potrebno, hočemo slediti klicu, da poglobimo poznavanje in izkušnjo ignacijanske duhovnosti. To želimo narediti na osnovi žive vere, utelešene in trajne, ki se hrani z domačnostjo z Bogom, sadom molitvenega življenja. Vere v dialogu z drugimi religijami in vsemi kulturami. Naša vera se uresničuje v delih pravičnosti in sprave, ker prihaja od Križanega-Vstalega in nas ponese h križanim tega sveta, da bi bili nosilci upanja v novo življenje, ki nam ga Gospod podarja. Vere, živete v skupnosti, ki postane priča Upanja.

B. Hoditi skupaj z ubogimi, izključenimi iz sveta, ranjenimi v lastnem dostojanstvu, v poslanstvu sprave in pravičnosti.

Poslani kot tovariši v poslanstvu sprave in pravičnosti želimo hoditi skupaj z ranljivimi osebami in skupnostmi, izključenimi, obrobni, človeško osiromašenimi, žrtvami zlorab moči, vesti ali spolnosti; s tistimi, ki jih svet odvrača, z vsemi tistimi, ki jih biblična tradicija označi kot ubogi zemlje in na njihov klic Gospod odgovori z osvobajajočim učlovečenjem.

Nujen pogoj, da bi bili tovariši na poti v Jezusovem stilu je, začeni z bližino z ubogimi, »oznanjati njegov evangelij upanja mnogim ubogim v današnjem svetu«. ³ Približati se ubogim pomeni, usmeriti se proti človeškim periferijam in obrobju družbe, prilagoditi se načinu življenja in dela, primernemu za to situacijo, da bi bilo naše spremljanje verodostojno. Da bi dosegli ta cilj, se zavzemamo za razločevanje, na vseh ravneh Družbe, kdo so najbolj ranljivi in izključeni v našem okolju ter najti način, kako hoditi z njimi.⁴

Hočemo prehoditi pot skupaj z ubogimi in promovirati socialno pravičnost ter spremembo ekonomskih, političnih in socialnih struktur, ki ustvarjajo nepravičnost, kot potrebno razsežnost sprave človeških bitij, narodov in njihovih kultur med seboj, z naravo in z Bogom. Skrb za avtohtona ljudstva, njihovo kulturo in njihove temeljne pravice, zavzema posebno mesto v našem prizadevanju za spravo in pravičnost v vseh njihovih razsežnostih.

¹ Prim. 36. GK, odlok 1,18.

² Prim. papež Frančišek, Gaudete et exultate, 167 in 169.

³ 35. GK, odlok 2,13.

⁴ Prim. 36. GK, odlok 1,15.

Potrjujemo našo zavzetost, da posvetimo pozornost migrantom, razseljenim in beguncem, žrtvam vojn in trgovine z ljudmi; zaščiti kulture in dostojne eksistence avtohtonih populacij. Želimo nadaljevati s prispevanjem za primerne pogoje za njihovo človeško sprejetost, za spremljanje v njihovem procesu integracije v družbo in za promocijo obrambe njihovih pravic.

Po formaciji za državljanstvo, posebej med tistimi, ki so na dnu socialne piramide, želimo dati svoj prispevek za utrditev politične demokracije. S promocijo družbenih organizacij, ki se zavzemajo za iskanje skupnega dobrega, želimo pomagati pri soočenju s slabimi posledicami različnih oblik »neoliberalizma«, fundamentalizma in populizma.

Zavzemamo se, da bi prispevali k odstranitvi zlorab v Cerkvi in zunaj nje, s tem, da zagotovimo poslušanje in primerno pozornost žrtvam, da bi prišlo do pravičnosti in se popravi povzročena škoda. To prizadevanje vključuje prisvojitve jasnih preventiv pred zlorabami, stalno formacijo tistih, ki so vključeni v poslanstvo in trud, da bi prišli do družbenih korenin zlorab, s tem, da se učinkovito promovira kultura zaščite vseh ranljivih oseb, posebej mladoletnih.

Skupaj z drugimi ljudmi in ustanovami si prizadevamo za promocijo kulture gostoljubnosti⁵ in zaščite pravic mladoletnih in ranljivih oseb kot rezultat spremembe socialnih struktur.⁶

Spremljati osiromašene od nas zahteva, da izboljšamo naš študij, analize in refleksije, da bi razumeli globino ekonomskih, političnih in družbenih procesov, ki proizvajajo toliko nepravilnosti, in da prispevamo k nastajanju alternativnih modelov. Prizadevamo si, da bi vzpodbudili proces globalizacije, v katerem se prizna multikulturalnost kot človeško bogastvo, se zaščiti kulturna različenost in se promovira interkulturalnost.

Uboge spremljamo začeni od naše vere v Boga Očeta usmiljenja, ki vabi k spravi kot temelju novega človeštva.

C. Spremljati mlade pri ustvarjanju prihodnosti v upanju

Sinoda 2018 prepoznava mlade in njihovo situacijo kot kraj, kjer se Cerkev želi situirati, da bi sprejela in razločevala prihod Svetega Duha za ta trenutek človeške zgodovine. Ubogi in mladi so komplementarni teološki kraji, ki se, poleg tega, križajo. Mladi, večinoma ubogi, se soočajo z velikanskimi izzivi našega sedanjega konteksta, kot so npr. zmanjšanje priložnosti za delo kot vir ekonomske stabilnosti, porast političnega nasilja, mnogovrstne oblike diskriminacije, progresivno propadanje okolja, med drugimi, ki jim otežujejo, da bi našli smisel lastnega življenja kot ljudje in da bi se približali izkušnji Boga.

Mladost je etapa človeškega življenja, v kateri vsak človek sprejme temeljne odločitve, po katerih postane del družbe, skuša dati smisel lastnemu življenju in uresničiti svoje sanje. Spremljati ta proces, začeni z izkušnjo razločevanja in s podelitvijo Vesele novice Jezusa Kristusa je priložnost za pokazati pot k Bogu, ki gre preko solidarnosti z ljudmi in graditve pravičnejšega sveta.

Mladi se še naprej odpirajo prihodnosti z upanjem, da bi ustvarili dostojno življenje v spravljenem svetu in v miru tudi z okoljem. Mladi z njihovimi pogledi nam lahko pomagajo bolje razumeti spremembo v času, ki ga živimo in njegovo novost, ki prinaša upanje. V sedanjem svetu so mladi glavni protagonisti antropološke preobrazbe, ki nastaja po digitalni kulturi, tipični za naš čas, in odpira človeštvo za novo zgodovinsko epoho. Doživljamo spremembo epohe, iz katere prihaja novo človeško bitje in nov način organizacije življenja v svojih osebnih in družbenih razsežnostih. Mladi

⁵ Prim. 36. GK, odlok 1,16.

⁶ Prim. 36. GK, pričevanje, ki ga je posredoval p. general.

so nosilci tega novega načina človeškega življenja, ki lahko doseže, v izkušnji srečanja z Gospodom Jezusom, luč, ki bo razsvetlila pot k pravičnosti, spravi in miru.

Ustvariti in ohraniti odprt prostor mladim v družbi in Cerkvi je prispevek, ki ga apostolska dela Družbe Jezusove lahko dajo. Ta naj bi bila odprt prostor mladostne ustvarjalnosti, v katerem se daje priložnost srečanju z Bogom življenja, ki ga je Jezus razodel, in poglobitvi krščanske vere. Prostor, v katerem se promovira razločevanje poti, ki vodi k lastni sreči, prispevajoč k dobrobiti vsega človeštva.

Mladi živijo napetost med tendencami kulturne homogenosti in nastajanja medkulturne človeške skupnosti, ki spoštuje in se bogati z različnostjo. Logika tržnega gospodarstva gre v smeri homogenosti. Mladina pa nasprotno teži k različnosti, ki odgovarja uresničevanju svobode in odpira ustvarjalni prostor za prispevek k nastajanju medkulturne človeške skupnosti. Na tej osnovi se lahko zavzemajo za družbeno izgradnjo kulture zaščite, ki bo poskrbela za zdravo okolje za otroke in mlade, tako da se ustvarijo pogoji, da bi lahko razvili vse svoje človeške sposobnosti.

Spremljati mlade od nas zahteva celovitost življenja, duhovno globino, odprtost za podelitev življenja-poslanstva, v katerem najdemo smisel vsega, kar smo in delamo. Na tej osnovi se lahko skupaj z njimi učimo najti Boga v vseh stvareh in prispevati s tem, kar lahko damo z našimi ministeriji in apostolati, kako globoko živeti v tej etapi življenja. Spremljati mlade se postavlja na pot osebnostnega, skupnostnega in institucionalnega spreobrnjenja, ki to pot omogoča.

D. Sodelovati pri skrbi za Skupni dom

V encikliki *Laudato Si* nas papež Frančišek spomni odgovornosti, ki jo vsi ljudje delijo v skrbi za stvarstvo, ki ga imajo mnogi narodi za »mater zemljo«. »Ta sestra protestira zaradi škode, ki jo povzročamo zaradi neodgovorne uporabe in zlorabe dobrin, ki jih je njej Bog dal (...) Zato med najbolj zapuščene in slabo obravnavane spada ta naša zemlja, zatirana in opustošena, ki zdihuje in trpi porodne bolečine« (Rm 8,22).⁷

Škoda, ki je prizadejana zemlji je istočasno škoda najbolj ranljivim, kot so avtohtone populacije, kmetje, ki so prisiljeni v emigracijo in prebivalci urbanih predmestij. Uničenje okolja, ki se izvaja s prevladujočim ekonomskim sistemom, povzroča medgeneracijsko škodo, ker ne prizadene le sedanjih prebivalcev zemlje – posebej mlade – ampak pogojuje in postavlja na tehtnico prihodnje generacije.

Želimo, začeni s tem, kar smo in s sredstvi, ki jih imamo na razpolago, sodelovati z drugimi pri ustvarjanju alternativnih modelov življenja, osnovanih na spoštovanju stvarstva in na sprejemljivem razvoju, ki lahko proizvaja dobrine, ki razdeljeni s pravičnostjo, zagotavljajo dostojno življenje vsem ljudem našega planeta. Ohraniti pogoje življenja planeta je človeška odgovornost, polna etičnega in duhovnega pomena. Naše sodelovanje je v tem, da sodelujemo pri naporih raziskav in globokih analiz, s podporo refleksiji in razločevanju, ki naj bi pripeljala do primernih odločitev za ozdravitev ran, ki so bile že povzročene ekološkemu ravnotežju. Posebej bomo imeli skrb v odnosu do con, odločilnih za ohranjanje ravnotežja narave, ki omogoča življenje, kot so Amazonija, bazeni Konga, Indije in Indonezije, kakor tudi obsežna morska področja. To delati je način pravega kulta do Božjega ustvarjalnega dela. Potrebne so pogumne odločitve, ki bi preprečile novo škodo in dajo polet potrebni spremembi načina življenja, da bi bile dobrine stvarjenja vsem na uslugo. V tem procesu želimo biti aktivno navzoči.

⁷ *Laudato Si*, 2.

Laudato Si spomni, da je »temeljna drža samopreseganja, ki prelomi z osamljeno zavestjo in samopotrjevanjem, korenina, ki omogoča vsako obliko skrbi za druge in za okolje in ki izzove moralno reakcijo, da upošteva vpliv, ki ga vsaka akcija in osebna odločitev proizvede zunaj nas samih.«⁸ Logično je zaključiti, da nam kristjanom »manjka ekološko spreobrnjenje, ki vključuje, da pridejo na dan vse posledice lastnega srečanja z Jezusom Kristusom glede na odnose s svetom, ki nas obdaja. Živeti poklic varuhov Božjega dela je bistveni del 'krepostnega življenja.«⁹

Torej je potrebno iti ven iz sebe in imeti zavzeto skrb za vse, kar je dobro za druge. Način človeškega življenja, spravljenega s stvarstvom, ne bo mogoč, če nismo sposobni zapustiti individualizma in imobilizma.

Spreobrnjenje za nas jezuite in tovariše/tovarišice v poslanstvu se začne s spreminjanjem življenjskih navad, ki nam jih predse postavljata ekonomska in kulturna strukturiranost, temelječi na potrošnji nerazumnega proizvodjanja dobrin. Beseda papeža Frančiška nas opogumlja v tej smeri: »Zelo plemenito je sprejeti dolžnost skrbi za stvarstvo za majhnimi vsakdanjimi dejanji, čudovito pa je, če bi vas vzgoja lahko motivirala vse do določitve nekega načina življenja.«¹⁰

II. Duh nas vodi

Dogodek, ki smo ga doživeli, ima svoj izvor v cerkveni prenovi, ki jo je Duh spodbudil z Drugim vatikanskim cerkvenim zborom, ki je tudi danes navzoč in dejaven v Cerkvi. To je isti Duh, ki je deloval na Generalnih kongregacijah, od 31. do 36., in je ponesel Družbo v zahteven proces duhovne in apostolske preнове. Navdihujoč se s podobo prvih tovarišev v Benetkah (1537), ko so se spraševali, kam jih Duh vodi¹¹, nas je 36. generalna kongregacija povabila kot tovariše v poslanstvo sprave in pravičnosti.¹²

Navdihnjena z besedami papeža Frančiška je 36. GK čutila dolžnost, da se z večjim zaupanjem vrne k našim virom in skupnemu razločevanju. Ko smo si izmenjali izkušnjo teh mesecev, smo se zavedali milosti, ki jo je pomenil sam proces skupnega razločevanja, živetege na vseh ravneh Družbinega telesa. Za nekatere je to pomenilo ponovno odkritje nekaterih vidikov ignacijanske duhovnosti; prenovu prakse duhovnega pogovora, da bi skupaj iskali Jezusovo pot in izkušali skupno razločevanje kot način, kako najti Božjo voljo v našem življenju-poslanstvu. Doživeli smo milost čutiti se eno telo, rasti v indiferenci in razpoložljivosti, da bi ustvarili skupnost razločevanja z odprtimi obzorji.¹³ S temi preferencami si nalagamo dolžnost, da nadaljujemo s poglobitvijo poti, ki se je komaj začela, na kateri si prisvajamo to temeljno razsežnost našega življenja in poslanstva.

Živeli smo proces, v katerem se je korak za korakom ustvarilo soglasje, verjamemo, da vodeno od Svetega Duha. Začeli smo z mnogimi dvomi in skrbmi, ne da bi dobro poznali pot, in skušali prerasti dvome. Kot prvi tovariši tudi mi prihajamo iz različnih kultur in imamo različen izvor, z različnimi načini videnja in razumevanja stvari. Vendar smo tudi mi našli enost želje, skupnega navdušenja, da bi služili Jezusu, ko nosi križ na vseh koncih sveta. Počasi smo se naučili verjeti in zaupati. Lahko rečemo, da nas je Gospod prijel za roko, kot Ignacija v Manrezi, podobno kot učitelj.¹⁴ Prispevek baze (skupnosti, apostolska dela, regije in province) in jezuitov v formaciji je bil življenjsko izhodišče.

⁸ *Laudato Si*, 208

⁹ *Laudato Si*, 217

¹⁰ *Laudato Si*, 211

¹¹ Avtobiografija Ignacija Lojolskega (93-95).

¹² »Delo za spravo je vedno delo za pravičnost... V središču Božjega dela za spravo je Kristusov križ in tudi naša deležnost pri njem« (36. GK, o. 1,21).

¹³ Prim. 36. GK, o.1, 7-16.

¹⁴ Avtobiografija (27)

Prispevki Konferenc višjih predstojnikov so presenetljivo sovpadali. Kot prvi učenci na morju sredi nevihte smo presenečeni izkusili, kako nam je Gospod prišel naproti. On je, učlovečeni, križani in vstali Gospod, ki nam kaže svoje rane in nas vabi, da se mu pridružimo v iskanju pravičnosti; v usmeritvi proti novim mejam, spremljajoč tiste, ki jih je družba izločila; oznanjujoč Veselo novico vsem, da bi jih Božja ljubezen preobrazila. Tudi naša otrdela srca se spreminjajo iz dneva v dan, polna usmiljenja in sočutja.

Ta proces nas je naučil, da so univerzalne apostolske preference sredstvo, da bi nas še naprej vodil Duh. Še več, preference so sredstvo za poglobitev načina življenje-poslanstvo, ki ga je nakazala 36. GK, ko nas vabi k duhovni in apostolski prenovi, uresničujoč v našem običajnem življenju razločevanje, sodelovanje in delo v mreži.

Močno smo čutili, da bodo preference pomagale telesu Družbe, če bodo jasno ohranile enost med življenjem in poslanstvom; če jih bomo razumeli kot usmeritve, ki gredo onkraj »nekaj delati« in nas bodo uspele spremeniti kot osebe, redovniške skupnosti in kot dela in apostolske ustanove, v katerih sodelujemo z drugimi. Posledično nam vsaka preferenca ne le kaže točko našega apostolata, ampak nas poziva, da obnovimo naše življenje, da bi postalo naše delo verodostojno in učinkovito.

Preference skušajo konkretno odgovoriti na prejeto poslanstvo kot odgovor Gospoda, ki posluša krik ranjenega sveta; krik najbolj ranljivih, ki so bili razseljeni in so se znašli na robu; učinke retorike, ki deli in uničuje naše kulture; rastočo razliko med bogatimi in revnimi. Krik mladih, ki iščejo upanje in smisel; krik zemlje in njenih populacij, ki so postale objekt propada, vse do tega, je na kocki njihovo življenje. Krik sveta, na katerem cele generacije niso slišale govoriti o Jezusu in njegovem Evangeliju.

Našo Cerkev so prizadeli grehi njenih članov in trpljenje, ki je temu sledilo. Naša Cerkev pluje sredi močnih neviht. V Družbi nam je z bolečino in ponižnostjo prišla do zavesti naša ranljivost in naš greh. Sram nas je in smo zmedeni, ko smo pred Gospodom in ga prosimo, da nam odpusti in nas vodi in pokaže svojo usmiljeno ljubezen. Samo kot oproščeni in ljubljeni grešniki lahko gremo naprej. Njegovo sočutje do drugih lahko prosimo samo, če smo tudi mi, osebno in kot skupina, izkusili to sočutje. Dejansko se lahko samo iz naše izkušnje, da smo ljubljeni in odrešeni, naša želja po poslanstvu sreča z njegovo globino in močjo. Prav v izzivih našega ranjenega sveta in naše osebne ranjenosti slišimo nežen, a vztrajen Gospodov klic.

Univerzalne apostolske preference želijo poglobiti procese osebnega, skupnostnega in institucionalnega spreobrnjenja. So usmeritve, da bi izboljšali apostolsko delo vsega telesa Družbe in način, kako uresničujemo naše ministerije, v katerih se utelešamo. Istočasno želimo pomagati jezuitom in tovarišem in tovarišicam v poslanstvu, da naredijo iz svojega apostolskega življenja pot proti Bogu. Želimo povabiti vse ljudi, da sledijo odprti poti Jezusa iz Nazareta, po kateri tudi mi hodimo, sledeč njegovim korakom in navdihnjeni od njegovega Duha.

To niso naše preference, sledili smo Svetemu Duhu, ki nas je vodil in navdihoval. Prejeli smo jih potrjene od papeža, z zaupanjem, kot Ignacij in prvi tovariši, da ima on najboljši pogled na potrebe sveta in Cerkve. Univerzalne apostolske preference nas vodijo, da presežemo vsak način avtoritete ali korporativizma in se tako spreobrnemo v avtentične sodelavce Gospodovega poslanstva, ki ga delimo s tolikimi osebami znotraj in zunaj Cerkve. So priložnost, da se čutimo najmanjša Družba (minima Compagnia) sodelavka.

III. Nujno osebno, skupnostno in institucionalno spreobrnjenje

Kontemplacija za dosego ljubezni¹⁵ se začne z opozorilom, ki se zdi, da izraža skupen dobri čut, v resnici pa se je treba tega neprestano spominjati: »Ljubezen se mora uveljaviti bolj v dejanjih, kot pa v besedah.« Proces razločevanja univerzalnih apostolskih preferenc je rodil v udeležencih velik čut hvaležnosti za obilje prejete milosti. Istočasno je bil doživljen kot močen klic k osebnotnemu, skupnostnemu in institucionalnemu spreobrnjenju.

Sprejeti preference pomeni takoj jih začeti uresničevati, spremeniti način življenja in dela, ki ovira prenavo oseb, skupnosti in del vključenih v poslanstvo. Navdihuje nas odgovor prvih apostolov, ki so se hitro znebili sredstev in oblek ribičev, da bi začeli pot učenja sledeč Jezusu.¹⁶ Sledeč razglasitvi preferenc bodo dana na razpolago vsem apostolskim enotam Družbe sredstva, ki bodo pripomogla k programiranju njihovega uresničevanja.¹⁷ Ena od nujnih razsežnosti našega spreobrnjenja je, prevzeti odgovornost za iskanje in primerno upravljanje ekonomskih in finančnih virov, da bi podprli uresničenje apostolske službe, ki so jo navdihnile univerzalne apostolske preference.¹⁸

Klic je: deliti življenje in poslanstvo Jezusa Kristusa. Izvir poslanstva je ljubezen enega in troedinega Boga, ki ni paralizirana s situacijo v svetu, ampak pošlje Jezusa, da prevzame človeško življenje in ga daruje, da bi se odprla vrata Božjega življenja, ljubezen, vsem ljudem. Ko Jezus umre, izrazi največjo ljubezen, ki premaga smrt. Sprejeti ta klic pomeni, darovati lastno življenje po ljubezni, ki se kaže v delih sprave in pravičnosti; in se preobraziti v pristnega Jezusovega učenca, aktivnega člana Cerkve in Družbe, ki služi poslanstvu sodelujoč z mnogimi drugimi osebami. Spreobrnjenje nas naredi sposobne sodelovati v poslanstvu; spreobrnjenje k veri v Veselo novico bližine Božjega kraljestva, spreobrnjenje k živi veri, ki se izraža v delih, ki omogočajo izpolnitev Božje obljube v človeški zgodovini.

Ohranjujoč živ spomin na izkušnjo prvih tovarišev v Benetkah nas 36. GK poziva, da se vrnemo k našim koreninam. Skupaj z našimi prvimi tovariši v Benetkah potrjujemo to »za kar so že ugotovili, da je poživljajoče: živeti skupaj kot prijatelji v Gospodu, živeti zelo blizu življenju revnih in z veseljem oznanjati evangelij.«¹⁹ Delati iz naših skupnosti prostore skupnega razločevanja, ki navdihujejo molitev, si delijo Evharistijo in prakticirajo duhovni pogovor, nas usposobi, da si podelimo dar razločevanja kot način, da se pustimo voditi Duhu v apostolskih delih in vseh ministerijih. Strogo življenje, ki je blizu ubogim, rojeva ustvarjalnost, ki jo potrebujemo, da bi naredili več z manj²⁰ in daje večjo kredibilnost našemu zastojanskemu apostolskemu delu.

Istočasno, da bi odgovorili na klic, ki je izražen v univerzalnih apostolskih preferencah, se moramo bolj kot kdaj koli potruditi na področju intelektualne poglobitve, ki jo naša ustanovna karizma in naša tradicija zahtevata, in ki spremlja potrebno duhovno globino. Družba je vključena v intelektualni apostolat, ker intelektualna globina karakterizira vse oblike apostolata Družbe Jezusove.

¹⁵ Duhovne vaje 230-237, prim. 1 Jn 4,8.

¹⁶ Prim Mk 1,14-20.

¹⁷ Glej <https://jesuits.global/uap>

¹⁸ »Šestintrideseta generalna kongregacija potrjuje, da je treba ob upoštevanju naše zavezanosti uboštvu pri apostolskem načrtovanju in odločanju na vseh ravneh vodenja Družbe razmisliti o raznih finančnih strategijah, možnostih in posledicah. Pri teh procesih naj pomagajo generalni ekonom in drugi izkušeni in strokovno usposobljeni posamezniki« (o.2, 18).

¹⁹ 36. GK, o.1, 4.

²⁰ Prim. 36. GK, o.1, 11-16.

Želimo še naprej služiti Cerkvi z intelektualnim apostolatom, kar pomeni izražati vero z intelektualno konsistenco. Zato je vsak član tega apostolskega telesa poklican, da se primerno formira za vse življenje. Intelektualna globina zahteva določeno držo mišljenja in je potrebna stalna formacija. Brez teh pogojev prispevek Družbe Jezusove k poslanstvu Cerkve ne odgovarja ignacijanskemu magisu.

Apostolska prenova Družbe Jezusove, ki izhaja iz uresničenja univerzalnih apostolskih preferenc, ima za pogoj poglobitev sodelovanja bodisi med jezuiti, tovariši in tovarišicami v poslanstvu, bodisi med deli in apostolskimi enotami, drugimi instancami Cerkve in tolikimi osebami in ustanovami, ki prispevajo k nerazdružljivim razsežnostim sprave med ljudmi, s stvarstvom in z Bogom. »Naše poslanstvo se pogloblja in naše služenje postaja širše po sodelovanju med vsemi, s katerimi delamo,« spominja 36. GK, potrjujoč usmeritve 34. in 35. GK.²¹

Doživeta izkušnja med skupnim razločevanjem preferenc potrjuje to, kar je 36. GK povzela: »Po vsej Družbi opazamo pomemben napredek pri sodelovanju, vendar ovire ostajajo. (...) Potrebno je vključujoče razločevanje ter stalno načrtovanje in ovrednotenje naših naporov za premostitev ovir, da bi vključevanje sodelavcev v poslanstvu na raznih ravneh apostolskih dejavnosti in vodenja Družbe potekalo neovirano.«²² Vključiti popolnoma razsežnost sodelovanja v naše poslanstvo-življenje je pogoj, brez katerega je nevarnost, da se želje za boljše služenje v Gospodovem poslanstvu ne uresničijo v naših delih in načinu življenja.

Z univerzalnimi apostolskimi preferencami želimo zbrati in konkretizirati vitalne in apostolske moči v naslednjih desetih letih 2019 – 2029. Sprejemamo jih kot poslanstvo Cerkve po Svetem očetu Frančišku, ki jih je potrdil in s tem potrdil skupno razločevanje, ki ga je uresničilo apostolsko telo. Zadeva nas, kot telo poslušno Svetemu Duhu, da načrtujemo njihovo uresničenje v vseh razsežnostih našega poslanstva-življenja. Preference želijo začeti proces življenjske požitve in apostolske ustvarjalnosti, ki nas bo naredila za boljše služabnike sprave in pravičnosti. Proces, ki ga bomo označili in preverjali po osebah, časih in krajih v luči usmeritev Cerkve in vodstva Duha.

Naša Gospa, Mati Družbe Jezusove, naj nam izprosi od svojega Sina milost poenotenja življenja, da bi oznanjujoč to, kar nam omogoča spoznati Gospoda in uresničuječ to, kar oznanjamo, bili priče Božje ljubezni, ki se je razlila na človeštvo, in bi vzpodbujeni od Svetega Duha učinkovito sodelovali za spravo vseh stvari v Kristusu.

Arturo Sosa, S.J.
Vrhovni predstojnik

Rim, 19. februarja 2019

(Original v španščini, iz italijanščine prevedel Franc Kejžar DJ)

²¹ 36. GK, o.2,6. Prim. 35. GK, o.6,30; 34. GK, o.13 in 14.

²² 36. GK, o.2,7.